

προσώπου πελιδνόν· βαδίζει ἐπισήμως περιβεβλημένος τὸν ποδήρη χιτῶνά του, ὡς ὁ ἐν τηβένῳ δικαστής, κρατεῖ ριπίδιον ἀνά χειρας καὶ φέρει κάλυμμα μετέχον τοῦ ἰσπανικοῦ σκιαδίου καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀλεξηλίου. Ὀδοιπορῶν, φέρει ἐπενδύτην ἐξ ἐλαιοχρίστου χάρτου ἵνα προφυλάσσεται κατὰ τῆς βροχῆς, ὁ δὲ ἀχυρόπλεκτος πῖλος τοῦ ἀπλοῦται ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὡσεὶ ἀχύρνος στέγη καλύπτουσα ἀνεμόμυλον. Ἰππεύει, οὐχὶ ὡς ἡμεῖς ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ στέρνου, καὶ διέρχεται τὸν βίον καθήμενος ἐπὶ ἔδρας ἢ ψιάθης μὲ τὰς κνήμας ἐσταυρωμένας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ῥαπτῶν. Τὰ ῥινόμακτρά του εἰσὶ χάρτινα. Ἐσθίει πάντα τὰ κρέατα, οὐδ' αὐτοῦ τῆς φαλαίνης ἐξαιρουμένου. Τὴν νύκτα φωτίζεται διὰ κηρίων διατρήτων εἰς τὸ μέσον, ἵνα τίθεται ἐν αὐτοῖς χαρτίνῃ θρυαλλίς. Ἀγοράζει τὴν σύζυγόν του καὶ ἐπιτρέπει αὐτῇ νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ λούηται δημοσίᾳ.»

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐσμὲν ἤττον πρὸς τοὺς Ἰάπωνας αὐστηροί· τὰ ἔθιμα αὐτῶν, ὅπως καὶ τὰ ἔθιμα παντός ξένου λαοῦ, φαίνονται ἡμῖν παράδοξα, εἶναι ἀληθῆ· πλὴν δύναται τις καὶ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ καθ' ὅσον ἀκριβέστερον γνωρίζει τὸν τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν λόγον. Ἐκαστος λαὸς ἔχει ἰδιά τινα ἥθη, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑπὸ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς χώρας αὐτοῦ δικαιολογούμενα. Ὁ δὲ θέλων νὰ ὑποβάλῃ ὑφ' ἑνα καὶ τὸν αὐτὸν κανόνα πάντας τοὺς λαοὺς, ἐξανίσταται κατὰ τῆς πανσόφου τοῦ Θεοῦ βουλήσεως, ἧτις, ἀλλοῖα τῇ ἡμετέρᾳ σφαίρᾳ ὀρίσασα τὰ κλίματα, ἐνομιμοποίησε, δὸς εἰπεῖν, καὶ πᾶσαν κατὰ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν διαφόρων αὐτῆς λαῶν ὑφισταμένην ἀντίθεσιν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Π. Ι. Τ.

Οὐδεὶς ποτ' εὐτύχησεν ἀδικῶν· ἐν τῷ δικαίῳ μόνῳ ὑπάρχουσιν ἐλπίδες σωτηρίας

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ.

Οὐδεὶς στέργει ἄγγελον λόγων κακῶν.

Δὲν ἐβλάστησε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἄλλο νόμισμα τόσον κακόν, οἷον ὁ ἄργυρος. Τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, καὶ τοὺς ἀνδρας ἐξορίζει τῶν οἰκῶν των. Τοῦτο—διδάσκει καὶ πλανᾷ τὰς χρηστάς τῶν θνητῶν φρένας, ὥστε νὰ στρέφονται πρὸς πράγματα αἰσχρά. Πανουργίας δ' ἐδίδαξε, εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πᾶσαν κακοήθειαν.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

Οἱ εὐδαιμονέστεροι καὶ μεγαλείτεροι ἅγιοι, εἰσὶν οἱ μᾶλλον ἀγαπήσαντες.

Ἡ ποίησις εἶναι ὄνειρον.

CHATEAUBRIAND.

Ἐπνο δὲν βρίσκει ἡ συμφορὰ.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ὅταν τερπώμεθα δὲν σκεπτόμεθα, ἀλλ' ὅταν σκεπτόμεθα, λογαριάζομεν.

Θ. Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Ἀπὸ τινος καιροῦ, ἡ Κεκροπία ξενίζει νέον τινὰ τῶν Πιερίδων λάτρην, λίαν παράδοξον τὸ τε εἶδος καὶ τὴν φύσιν. Ὁ νέηλος οὗτος ποιητῆς, Χαράλαμπος Γ. Καλυβόπουλος καλούμενος, ἐξελληνισθέντος ἴσως τοῦ ἐπιθέτου ἐκ τοῦ τυρκικοῦ Τσαλικογλου, ἦται νιδὸς τοῦ Χάλυβος, ὁρμάται ἐκ Συρίας ἐνθα καὶ διῆλθε τὰ τῆς νεότητος ἔτη, ὡς δηλοῖ ὁ ἴδιος ἐν τινι πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολῇ του. Στερηθεὶς τῶν μέσων τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἐκείνῃ καὶ ξένη γῆ, ὁ Χαράλαμπος Καλυβόπουλος ἔτρεφεν ἐν τῷ στήθει ἀκμαῖον τὴν πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν ποίησιν ἰδίως ἀκατάσχετον ὁρμὴν καὶ ἀνευδότης ἠσχολεῖτο εἰς τὴν τῶν Μουσῶν θεραπείαν. Βεβαίως τὰ δοκίμια αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ

συγκαταλεχθῶσι μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς νεωτέρας ποιήσεως, οὐχ ἦττον ἐμφαίνουσι καρδίαν ποιητικὴν καὶ ζωηρὰν φαντασίαν. Τοιαύτη εἶναι τοῦλάχιστον καὶ ἡ γνώμη τινῶν τῶν παρ' ἡμῖν καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὴν κρίσιν τῶν ὁποίων ὁ κ. Χαλυδῶπουλος καθυπέβαλέ τινα τῶν ἔργων του.

Σημειωτέον ὅτι ὁ κ. Χαλυδῶπουλος εἶναι πενέστατος καὶ κωφός καθ' ὀλοκληρίαν, εὐχῆς ἔργων δ' ἤθελεν εἶσθαι εἴαν τις ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπορούντων συνέδραμεν αὐτὸν εἰς τὸν διακαέστερον τῆς ψυχῆς του πόθον, ἦτοι τὴν ἐκδοσὶν τῶν ἔργων του, ἵνα ὁ δυστυχῆς ποιητῆς ἀνταμειφθῆ διὰ τὸν πρὸς τὰ καλὰ ὀρμήμεφυτον ζῆλόν του.

Ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τοῦ παρόντος ἔτους κατεχωρίσαμεν ἓν ποίημα τοῦ ῥηθέντος Χαλυδούλου ὑπὸ τὸν τίτλον Εἰς Ποιητὴν· ἤδη παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τινὰς στροφάς ἐκ τοῦ ποιήματός του Ὁ Πόθος. Πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας θὰ συμφωνήσωσι μεθ' ἡμῶν εἰς τὰς περὶ τοῦ παραδόξου τούτου ἀοιδου κρίσεις μας.

Ο ΠΟΘΟΣ

Εἰς κοιλάδα χαμηλὴν,
Δρόσον ἔρρει φιλῆν
Ἡ πνοὴ λεπτῶν ζεφύρων·
Εἰς πᾶν φύλλωμα πυκνὸν
Ἔθετε φίλημ' ἀγνόν
Καὶ ἐλάμβανε τὸ μῦρον.

Πνοή, ἄκουσον ἐκεῖ,
Τὸ φῶς ὄθεν τὸ γλυκὺ
Ἀνατέλλει τῆς πρωΐας,
Εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ βουνοῦ,
Πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρημνοῦ·
Ἐνθυμοῦ τὰς ὁδηγίας.

Εἰς τὸ μέρος τὸ τραχὺ,
Τὸ δασυῶδες, ποῦ ψυχὴ
Πῶποτε δὲν πλησιάζει,
Μὲ πκτάγους εἰς φρικτὸν
Βάθος τῶν καταρρακτῶν
Τὸ νερὸν μόνον παφλάζει,

Ἐκεῖ μέσα εἰς σκιάς
Ἴσως ἤλθ' ἡ ὄρειός
Ἡν ζητῶ βαδίζων πλάνης . . .

Εἰς ἐμὲ πρὸς τί ζωὴ ; . .
Θά πλανῶμαι, ναί, πνοή
Πρόφθασον καιρὸν μὴ χάνης.

Μύρωσον ἐκείνην σὺ,
Εἰς σὲ πάλιν ἡ χρυσῆ
Κόμη της ἄς δώση μῦρον,
Καὶ ψυθύριζε γλυκὰ
Εἰς τὸ οὖς της μυστικά,
Σὺ ἡ πτέρυξ τῶν ζεφύρων

Καὶ ἐνῷ σιωπηλὴ
Γλυκὸ βλέμμα προσηλοῖ
Καὶ τοὺς ἤχους ἐν μαγείᾳ
Ἀκροᾶται ἐμπαθῆς,
Φίλησέ την καὶ εὐθὺς
Πέταξον πρὸς με ταχεῖα.

Πλὴν, πρὸ πάντων, βασιλῆς
Τῶν πνοῶν, ἐνῷ φιλεῖς
Τῶν δασῶν τὴν βασιλίδα,
Τὴν ὠραίαν, τὴν σεπτὴν,
Ἐπὶ μίαν της λυτὴν
Νὰ εἰσδύσης πλοκαμίδα·

Νὰ τῆ εἶπης δὲ ρητῶς·
Εἰς ἐλάχιστος θνητός
Σὲ ζητῶν, εἰς πυκνὰ δάση
Ἄν πλανᾶται εὐτυχῆς
Εἶναι· κ' εὐχετ' ἐκ ψυχῆς
Πῶποτε νὰ μὴ σὲ φθάσῃ . . .

Ἄν τὴν φθάσω θὰ σβεσθῆ
Καὶ ὁ πόθος θὰ χαθῆ
Καὶ τὸ ἡδαιστόν μου δράμα·
Ζωὴ κρεῖσσον ὡς κρατήρ
Ζωηρὸν τρέφων τὸ πῦρ,
Ἡ πυρὸς καὶ τέφρας κρᾶμα.

Ι. Χ. ΧΑΛΥΒΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Ἀηδόνος ὁμοιάζει ἡ φωνὴ σου ἡ ἡδέϊα . . .
Ἴσως εἶσαι νεωτέρα ἐν τῷ κόσμῳ μας Σειρήν,
Καὶ μαγεύεις τοὺς ἀνθρώπους, ὡ νεᾶνις θεσπεσία,
Ἀφελῶς ἀποσοθοῦσα τὴν ἀνίαν των τὴν πρῖν.
Τῆς φωνῆς σου τῆς εὐστρόφου αἰσθανόμεθα τὸν ἦχον
Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ὡς γλυκύτετον παλμόν,
Ῥεῖθρα νέκταρος ἐκχέεις ἄδουσα τὸν κάθε ῥίχον,
Ἰοβλέφαρος παρθένε, ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν.
Ναὶ μοὶ φαίνεσαι θεότης εἰς τὸν κόσμον ἐνοικοῦσα
Ἡ ἰοστεφῆς κι' ὠραία Ἐλικωνιάς τις Μοῦσα!